

VYŠETŘOVATEL MÁ VRAŽDĚNÍ V GENECH...

PO LÁMANÉ PANENKY

JAMES CAROL

POLÁMANÉ PANENKY

**POLÁMANÉ
PANENKY**
JAMES CAROL

Přeložil Roman Lipčik

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2014 James Carol

All rights reserved.

Z anglického originálu *Broken Dolls*

(First published by Faber and Faber Limited, London 2014)

přeložil © 2015 Roman Lipčák

Redakce textu: Jiří Páček

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2015 Jan Matoška

První vydání v českém jazyce

ISBN PDF 978-80-7507-334-1

*Pro Karen, Niamb a Finna
Mám vás rád, lidi*

Prolog

Naposledy jsem viděl svého otce živého, když ležel na pojízdném čalouněném vězeňském lůžku s pažemi roztaženými, jako by se ho chystali ukřižovat. Všechna podaná odvolání zamítli. K odkladu popravu na poslední chvíli nedojde. Do obou paží měl zavedené katétr, kapačky už byly připojené. Pro daný účel stačila jedna hadička. Ta druhá sloužila čistě jako záloha. Monitor odpočítával poslední úderu jeho srdce – pulz měl pravidelný a navzdory okolnostem klidný, pětasedmdesát úderů za minutu.

Na divácké galerii se shromáždilo pár desítek přihlížejících. Rodiče obětí, představitelé věznice, muž v jednoduchém modrém nažehleném obleku, který zastupoval úřad kalifornského guvernéra. Každý se vrtěl a poposedal, jak se co nejpohodlněji uveleboval ke zhlédnutí hlavního představení, ale já jsem si tohle všechno uvědomoval jen částečně.

Otec na mě upřel zrak skrz silné plexisklo a síla toho pohledu mě dočista proklála. V té chvíli jsme tam byli jenom my dva. Také jsem na něj upíral pohled a zajímalo mě, co mu běží hlavou. Setkal jsem se se značným množstvím psychopatů a zkoumal jsem je, takže jsem věděl, že lítost nad tím, čeho se dopustil, necítí, že není schopen mít výčitky kvůli svým zločinům.

V průběhu dvanácti let zavraždil můj otec patnáct mladých žen. Unesl je, zavlekl do nezměrných oregonských lesů, kde ženy pustil na svobodu a pak je s puškou pořádně ráže lovil. Na těch patnácti holkách mu ani v nejmenším nezáleželo. Sloužily mu jen na hraní.

Hleděl jsem otci do očí. Vytrvával jsem. Měl je jasně zelené se zlatavě žlutým kroužkem kolem duhovky. Vypadaly úplně stejně jako ty mé, jeden z mnoha shodných genetických rysů, jež jsme sdíleli. Při pohledu na něj mi připadalo, že se dívám dlouhým tmavým tunelem, který vede

k mé budoucnosti. Jeden i druhý jsme měřili sto sedmdesát pět centimetrů, oba jsme měli štíhlou postavu, vyžilou nadměrným požíváním kofeinu, a stejně zářivé sněhobílé vlasy, na jejichž barvě se podepsal nevyzpytatelný gen kteréhosi z našich předků. Mně vlasy zbělely nedlouho po dvacítce, otce to potkalo v ještě mladším věku.

Tři hlavní důvody způsobily, že otci vraždění tolik let procházelo. Jednak měl dostatek inteligence, aby byl vždy o krok před těmi, kdo po něm pásl. Za druhé jeho obličej se řadil k těm, na něž okamžitě zapomeneme, tvář ztrácející se v davu. Třetím důvodem byla barva na vlasy. Nezáleží na tom, jak všední máte obličej, pokud je vás na první pohled poznat podle vlasů.

Úsměv, který teď zahrál na otcových rtech, se objevil na zlomek vteřiny a hned zase zmizel. Krutý úsměv. Úsměv surovce. Rty bezhlesně odříkaly čtyři slova a mně se zatajil dech a srdce se mi zastavilo. Ta čtyři slova adresoval přímo mému utajovanému já, té části mé osobnosti, kterou jsem pečlivě skrýval, dokonce i sám před sebou. Musel postřehnout změnu v mém výrazu, protože po mně znovu šlehl tím svým bleskovým sarkastickým úsměvem a pak před nadcházející poslední chvílí zavřel oči.

Ředitel věznice se ho zeptal, jestli chce před smrtí ještě něco říct, ale otec ho ignoroval. Ředitel otázku opakoval, dal mému otci téměř celou minutu na to, aby promluvil, když se toho ale nedočkal, pokynul, aby poprava začala.

Katétrem do otce nejprve vpravili pentobarbital, rychle působící anestetikum, které ho během pár vteřin připravilo o vědomí. Potom přišla na řadu dávka pankuronia bromidu, jež ochromilo jeho dýchací svalstvo. Nakonec dostal injekci chloridu draselného, který způsobil zástavu srdce. Šest minut a třiadvacet vteřin nato byl můj otec prohlášen za mrtvého.

Za mnou se nepokrytě rozvzlykala jedna z matek obětí a její muž ji tišil. Žena měla skelný pohled jako někdo, kdo přežívá na sedativech. V chemické letargii tu nebyla jediná. Stačilo se rozhlédnout po divácké galerii. Otec po sobě zanechal nezměrně tíživé dědictví poznamenané utrpením, jehož dozvuky budou patrné ještě daleko v budoucnosti. Rodič jiné oběti polohlasem šeptal, že z toho vyvázl příliš snadno, a s tím pocitem se ztotožňovala většina diváků na galerii. Viděl jsem fotografie

z místa činu a četl jsem pitevní protokoly, takže jsem nemohl nic namí-
tat. Každá z těch patnácti dívek se protřepala k smrti v příšerných boles-
tech, ostrý kontrast k tomu, jak zemřel můj otec.

Jako všichni ostatní jsem se odepsal u východu a vyšel na parkoviště.
Chvilí jsem zůstal sedět v pronajatém autě, klíčky se pohupovaly v zapa-
lování, zatímco jsem se snažil rozehnat opar, který mi zahalil mozek. Ta
čtyři slova, která otec naznačil rty, se mi přehrávala ve zvukové smyčce
v hlavě. Věděl jsem, že se mýlil, že mi chtěl jen zasít do hlavy zmatek,
jenže jsem se nemohl zbavit dojmu, že je na tom zrnko pravdy. A pokud
to tak skutečně je, co z toho pro mě plyne? Vybudovali jsme základy
našich životů na zlomových liniích a pohyblivých písčích, jenže otec
těsně před odchodem můj život rozmetal zemětřesením o síle devátého
stupně Richterovy škály, a zničil tak všechno, co jsem dosud považoval
za pravdu a skutečnost.

Otočil jsem klíčkem a rozjel jsem se k letišti. Spoj do Washingtonu mi
odlétal až druhý den v půl sedmé, ale já na něj nečekal. Minul jsem
odbočku k letišti a jel jsem pořád dál směrem k Virginii. Nespěchal jsem.
Do Quantika jsem se měl vrátit až příští týden, ale to mi nezabránilo,
abych si přál zmizet z Kalifornie co nejrychleji, prostě ujíždět, co to dá.

Udolávající nehybnou pustotu letištní odletové haly jsem si skutečně
dokázal odpustit. Minuty se přelévají v hodiny, hodiny ve dny a dny se
protahují na roky. To jsem si nepřestával opakovat, když ručička tacho-
metru stoupala stále výš, a byla to pravda, třebaže šlo pouze o malý dílek
větší pravdy. Skutečná pravda byla, že jsem se snažil ujet před oněmi
čtyřmi slovy. Malér spočíval v tom, že jsem mohl odjet jakkoli daleko
a hnát se seberychněji, stejně jsem jim nemohl uniknout.

I teď, kdy od té doby uplynulo už skoro osmnáct měsíců, mě ta čtyři
slova stále pronásledují a vytanou mi na mysl ve chvíli, kdy to nejméně
očekávám. Čas a paměť přetavily neslyšný pohyb rtů do otcova lenivě
protahovaného kalifornského akcentu, stejného, jakým mámil svoje
oběti. Slyším ho teď tak zřetelně, jako by seděl vedle mě.

My dva jsme stejní.

1

Žena na nemocničním lůžku mohla být mrtvá. Měla by být mrtvá. Jediný příznak, podle kterého jsem věděl, že žije, bylo soustavné tiché pípání přístroje monitorujícího její srdeční činnost a mírné nadzvedávání deky, která ji zakrývala. Obličej měla povadlý. Bez výrazu. Nešlo o hluboké uvolnění, jaké přináší spánek, spíš se to podobalo ochablosti, jež se dostavuje po smrti, jako by všechny její obličejové svaly natrvalo vysadily. Jako bych sledoval tělo na stole v márnici nebo mrtvolu pohozenou v hlubokém lese, ale tak to nebylo. Třebaže v hloubi duše bych si to přál.

Detektiv inspektor Mark Hatcher sjel pohledem dolů ke spící ženě a procítěně a skoro nezřetelně zamumlal „prokristapána“. Hleděl na ni jako hypnotizovaný. Tu a tam potrásl hlavou, povzdechl – drobné reakce, jež mluvily za vše. S Hatcherem jsem se poprvé viděl na profilovacím školení, které jsem vedl v Quantiku pro zahraniční policisty. Mezi přítomnými vyčníval tím, že při každé přednášce sedával v první řadě a neustále se na něco ptal. Už tehdy jsem si ho oblíbil a mám ho rád dodnes. Ve Scotland Yardu patřil k nejlepším. Každý, kdo se třicet let dívá do příslovcečné Nietzscheho propasti a dokáže ještě něco cítit, to má u mě dobré.

Ty roky k němu však nebyly vlídné. Vycucly z něho veškerou barvu, zbavily ho radosti. Vlasy měl stejně šedivé jako pleť, jako byl zešedlý celý. Měl v sobě speciální druh cynismu, který se vyskytuje pouze u dlouho sloužících policajtů. Z jeho posmutnělých očí loveckého psa se dal vyčíst celý jeho truchlivý příběh. Viděly toho víc, než by toho měl kdokoli v životě spatřit.

„Patricia Maynardová je čtvrtá oběť, že?“ Řečnická otázka, ale musel jsem ji položit, abych přitáhl Hatchera zpátky do reality nemocničního pokoje.

„Přesně tak.“ Hatcher dlouze a zmoženě vydechl, pak se otočil a pohlédl mi zpříma do očí. „Jdu po tom parchantovi už šestnáct měsíců – a chcete slyšet pravdu? Popravdě mám dojem, že jsme se k jeho dopadení nepřiblížili o nic víc než na počátku. Případá mi to, jako bychom hráli hady a žebříky, jenže s tím rozdílem, že všechny zatracené žebříky někdo ztopil a na každém druhém hracím políčku narazíme na hadí hlavu.“ Znovu si povzdechl, opět zavrtěl hlavou. „Měl jsem dojem, že už mě nic nemůže překvapit, Wintere, ale tohle je něco strašného.“

To bylo slabé slovo. Hrůzná fantazie sériových vrahů nezná mezí, ale tady jsem musel i já připustit, že je to novum, a přitom jsem už viděl leccos. Jsou situace horší než smrt a Patricia Maynardová to svou existencí dokazovala.

Díval jsem se na ni, jak tu leží ve stísněném jednolůžkovém nemocničním pokoji, připojená na všechny ty přístroje, s kapačkou zavedenou do katétru na hřbetě ruky, a znovu mi problesklo hlavou, že by bylo lepší, kdyby nežila. Věděl jsem také přesně, jak by se to dalo udělat. Stačilo by odpojit hadičku kapačky a injekcí vstříknout do katétru vzduch.

Embolie by nejprve zasáhla pravou srdeční komoru a odtamtud by pokračovala do plic. Plicní cévy by se smrstily a v pravé srdeční komoře by se zvyšoval tlak, dokud by vzduchovou embolií neprotlačil do levé komory. Odtamtud by se krevním oběhem rozšířila do ostatních částí těla. Pokud by se dostala do věnčité tepny, způsobila by infarkt. Pokud by dospěla do mozku, nastala by mrtvice.

Pěkné a jednoduché řešení. Jestliže by to někdo nezačal opravdu důkladně zkoumat, hrozilo minimální riziko, že by za to člověka zavřeli. A on by to nikdo důkladně nezkoumal. Zkušenost mě naučila, že lidé vidí hlavně to, co chtějí vidět. Poslední tři a půl měsíce prožila Patricia Maynardová v zajetí a prošla skutečným peklem. A kdyby teď zemřela? Všichni jsme chtěli věřit, že její tělo vzdá boj, a tím se vše vyřeší. Případ bude uzavřený.

„Co stopy DNA?“ zeptal jsem se.

„Dost na to, abychom prokázali souvislost s předešlými třemi ženami, ale žádná shoda s databází.“

„Něco nového o pachateli?“

„Pachatel neznámý,“ pronesl Hatcher. „Mám dojem, že tohle slovní spojení jsem naposledy slyšel v televizi.“ Pak zavrtěl hlavou. „Ne, nic nového o pachateli.“

„To znamená, že máme čtyři oběti, které nelze vyslechnout, a ani nejmenší tušení, kdo jim to provedl.“

„Asi nějak tak.“ Hatcher vzdychl. „Musíme ho najít, než mu padne do rukou někdo další.“

„To se nám nepovede. Mezi dobou, kdy pustil první oběť, a dalším únosem uplynuly dva měsíce. Od propuštění třetí oběti k únosu Patricie Maynardové uběhlo pouhých dvaasedmdesát hodin. Zpravidla vždycky přichází čas na vychladnutí, období, kdy pachatel má tak živé představy, že ho udržují na uzdě. U tohohle člověka ale představitost přestala fungovat. Stala se z ní slabá náhražka za skutečnost a on už si na skutečnost příliš zvykl. Zvyšuje obrátky. Patricii Maynardovou jsme našli před dvěma dny, takže tipuju, že k dalšímu únosu dojde dnes večer.“

„Přesně tohle jsem potřeboval. Další špatnou zprávu.“ Hatcher znovu vzdychl a promnul si unavený obličej. „A teď něco nadějného, Wintere. Protože já vím, že pro mě nějakou nadějnou zprávu jistě máte. Ostatně proto jsem vás k tomu případu přizval.“

„Naděje tkví v tom, že čím víc toho páchá, tím roste pravděpodobnost, že se dopustí chyby. Čím víc chyb nadělá, tím snadněji ho chytíme.“

„Teoreticky to zní hezky. Potíž je v tom, že někde žije ženská, kterou čeká ten nejstrašnější osud, jaký si dovedeme představit, a my nemůžeme udělat vůbec nic, abychom tomu zabránili. Mým posláním je chránit lidi.“

Na to se nedalo nic odpovědět. Nesčetněkrát jsem se ocitl v Hatcherově kůži a přesně jsem věděl, co teď prožívá. Bezmoc, potřebu něco podniknout a zároveň nemáte sebemenší tušení co. Nejhuř se však překonává vztek. Máte vztek na sebe sama, že nedokážete případ vyřešit, vztekáte se na svět, který připustí, aby k takovým věcem docházelo.

Chvilí jsme tam stáli, uctivě mlčeli a dívali se, jak Patricia spí. Monitor srdeční činnosti pípál, deka se zdvihala a zase klesala a hodiny na stěně odpočítávaly vteřiny.

Patricii, hnědooké černovlásce, bylo osmadvacet let. První skutečnost však nebyla zřejmá, protože oteklé oči měla zavřené, a viditelná nebyla

ani ta druhá, protože neznámý pachatel jí oholil hlavu. Kolem očí měla modřiny a hladká klenba lebky se v jasné záři nemocničních světel růžově leskla. Neměla na hlavě ani náznak rostoucího strniště, což znamenalo, že jí hlavu oholil nedávno, možná jen pár hodin předtím, než ji pustil. Nepochybně to nebylo poprvé, co jí to únosce udělal. Tenhle pachatel si liboval v ponižování, působení bolesti a mučení.

Vyslychal jsem desítky vrahů ve snaze přijít na kloub popudům, jimž podléhali. Živil jsem se tím, že jsem se pokoušel pochopit, jak může jedna lidská bytost pro vlastní potěšení ublížit druhé. Avšak jen obtížně jsem se smířoval se skutečností, že Patricia Maynardová se stala obětí lobotomie.

Kardiopulmonální funkce v těle řídí medulla oblongata, část mozku, kterou Patriciina lobotomie nezasáhla. Dokud zůstane naživu, její medulla oblongata se bude starat, aby plíce dýchaly a srdce tlouklo. Patricia nedosáhla ještě ani třicítky. Snadno může žít dalších čtyřicet nebo padesát let. Půl století života uvězněná v temnotě, v každém životním aspektu zcela odkázaná na pomoc, bez možnosti sama se najít či si dojít na záchod, neschopná vyjádřit myšlenku nebo sestavit větu. Nedokázal jsem na to ani pomyslet.

„Žádná jizva na hlavě?“ Další řečnická otázka, položená proto, aby pomohla pro změnu zase mně najít cestu zpátky do reality nemocničního pokoje.

„Protože se k mozku dostal očními důlky.“ Hatcher nepřestával na Patricii Maynardovou upírat pohled. „Tak co – stačilo vám to, Wintere?“

„Bohatě.“ Ani já jsem nedokázal odtrhnout pohled. Nemohl jsem si pomoci. „Dobrá. Takže teď zajedeme do St. Albans. Musím si promluvit s Grahamem Johnsonem.“

„Je to nutné? Moji lidé už ho vyslechli.“

Přestal jsem zírat na Patricii Maynardovou a zvedl jsem zrak k Hatcherovi. „Nepochybuju o tom, že se vaši lidé jaksepatří činili. Jenže Patricii našel právě Johnson, a to ho staví do značné blízkosti našeho neznámého pachatele. A jelikož oběti nám toho moc nepovědí, nejvíc se k němu můžeme přiblížit tímto způsobem. Takže ano, chci s ním mluvit.“

„Fajn. Tak já si jenom zavolám. Najdu někoho, kdo vás tam zaveze.“

„Kolik času tím ztratíme? Lepší by bylo, kdybyste tam zajel se mnou.“

„To nemůžu. Musím se vrátit do kanceláře.“

„Vy tu přece velíte. Můžete dělat, co se vám zachce.“ Ušklíbl jsem se.
„No tak, Hatchere, pojedte, bude sranda.“

„Sranda? Poslyšte, Wintere, máte dost pochroumanou představu o tom, jak vypadá sranda. Sranda může být s dvacetiletou blondýnkou. Sranda je noc strávená na mejdanu na miliardářově jachtě. Ale tohle, co děláme my, žádná sranda není.“

„S vámi je jedna potíž, Hatchere. Moc jste si zvykl na práci od stolu. Kdy jste naposledy prováděl skutečné policejní vyšetřování?“ A s úsměvem jsem dodal: „A když už jsme u toho – kdy jste si naposledy užil sandru s blondátou dvacítkou?“

Hatcher opět dlouze a vyčerpaně vydechl. „Musím se vrátit do práce.“

„Já jsem právě přeletěl Atlantik, abych vás vytáhl z bryndy. A zmínil jsem se snad jediným slovem o tom, že už jsem šestatřicet hodin neviděl postel?“

„Tak tomuhle se říká citové vydírání.“

„A jak na ně zareagujete?“

Hatcher opět vzdychl. „Tak jo. Odvezu vás.“

2

Hatcher řídil rychle a opatrně, ručička tachometru se chvěla kolem sto čtyřicítky a zřídkka klesla pod sto dvacítku. Ujížděli jsme na sever po dálnici M1, městském tahu na předměstí Londýna. Vozovku lemovaly nevlídné šedé budovy, jejichž bezútěšnost násobilo mdlé prosincové světlo.

Do Vánoc scházel slabý týden, ale ani barevným blikajícím světélkům za okny, která jsme míjeli, se nedařilo den prozářit. Bylo pozdní odpoledne, do západu slunce chyběla hodina a na břidlicově šedé obloze se převalovaly temné bouřkové mraky. Podle předpovědi počasí mělo začít sněžit a lidé už se začínali sázet, jestli letos zažijeme Vánoce na sněhu. Rozumím sázkařskému vzrušení, ale nechápu, jak někdo může zažívat vzrušení ze sněhu. Je studený, mokrý a skličující. V jádru zůstanu navždy spjatý s Kalifornií. Prahnu po slunci stejně, jako prahne narkoman po cracku.

„Jsem vám skutečně vděčný za ochotu ujmout se toho případu,“ prohodil Hatcher. „Vím, kolik máte práce.“

„Mám radost, že jsem tady,“ odpověděl jsem. *Kdepak, nemáš*, opravil jsem se v duchu. A to byla pravda. Mohl jsem teď být třeba v Singapuru, v Sydney nebo v Miami. V teplých, slunečných krajích. Místo toho jsem se v ledovém prosinci ocitl v Londýně, vzdoroval omrzlinám a podchlazení a děsil se, kdy udeří vánice.

Mohl jsem si za to sám. Největším přínosem toho, že jste svým vlastním pánem, je možnost vybírat si. Vybral jsem si cestu do Londýna z toho prostého důvodu, že zde šlo o neobyčejný případ, a co je neobyčejné, je také zajímavé, a cokoli zajímavého patří mezi těch pár věcí, které mi dokážou zastínit i slunce.

Od odchodu z FBI jezdím po světě a hledám sériové vrahy. Každý den

mi přichází nová žádost o pomoc, někdy dvě i tři. Rozhodovat se, který případ přijmu, nebylo snadné, protože každým odmítnutím jsem mohl někomu podepsat ortel smrti, a možná i více lidem, protože sérioví vrazi většinou neustanou, dokud nejsou dopadeni. Tohle dilema mi přivodilo řadu probdělých nocí už za působení u FBI. Teď už se mi spalo lépe, ale to jen díky kombinaci prášků na spaní, whisky a pásmové nemoci.

Bohužel nedostatek lidských zrůd, které je třeba dopadnout, nehrozí. Tak to bylo od samého počátku, už časů, kdy Kain zavraždil Ábela. Sérioví vrazi se množí jako plevel. Jednoho chytíte a deset dalších zaujme jeho místo. Někteří lidé odhadují, že jen ve Spojených státech působí stovka sériových vrahů. A to bereme pouze vrahy. Tento počet nezahrnuje zháře, násilníky a další netvory, kteří si vytkli za životní cíl vnašet bolest a utrpení do životů jiných lidí.

Za svého působení u FBI jsem představoval typický exemplář federálního agenta. Nažehlený oblek, boty vypulírované tak, že se leskly jako zrcadlo, vzadu na hlavě i po stranách úpravný krátký sestřih. Vlasy jsem měl tehdy černé, obarvené, abych nebudil pozornost. Mohli jste mě postavit do řady s tisícovkou dalších G-manů a krásně bych mezi ně zapadl.

Dnes už zevnějšek tolik neřeším. Naškrobené bílé košile a upjaté obleky jsem opustil a nahradil je džínsy, tričky s podobiznami nežijících rockových hvězd a mikinami s kapucí. Místo naleštěných polobotek zaujaly pohodlné, ošoupané kotníkové pracovní boty. Barva na vlasy skončila v popelnici. Možná nevypadám tak protřele jako dřív, ale cítím se setsakra pohodlněji. V těch agentských oblecích jsem si připadal jako ve svěřací kazajce.

„Jaké jsou vaše první dojmy?“ Hatcher se po mně podíval a jednou rukou držel volant; ručička tachometru se blížila ke sto šedesátce.

„Toho chlapa lze zarazit jen dvěma způsoby. Buď ho chytíme, nebo zemře. Ať přirozenou, nebo nepřirozenou smrtí. To, co provádí, se mu tak líbí, že sám toho nenechá.“

„Ale no tak, Wintere, nemluvíte s žádným začátečníkem. Taková charakteristika pasuje na devadesát devět celých devět desetin procenta sériových zločinců.“

Zasmál jsem se. Hatcher mě dostal. „Dobrá, tak jak by se vám líbilo

tohle? Až ho dopadnete, nenechá se jen tak snadno sebrat. Je to horký kandidát na sebevraždu zprostředkovanou policií.“

„Z čeho tak soudíte?“

„Pobyt ve vězení by ho zabil.“

„Proč?“

„Ten chlápek nade vše dbá na to, aby měl všechno pod kontrolou. Ovládá každý aspekt života obětí. Co mají na sobě, co jedí, prostě všechno. Nezládl by situaci, kdyby o tuto kontrolu přišel. Nechat se zabít policistou mu vyhovuje, protože si může vybrat dobu i místo smrti. Dá mu to pocit, že nadále má vše pod kontrolou.“

„Doufejme, že se pletete.“

„Nepletu se.“

Hatcher řídl a já si v duchu prošel podrobnosti únosu Patricie Maynardové. Potřeboval bych mít víc informací, ale to není nic nového. Bez ohledu na to, kolik toho víte, nikdy to nestačí.

Podle policejních záznamů ohlásil Martin Maynard třiadvacátého srpna, že pohřešuje svou ženu, a stal se tak hlavním podezřelým. Většinu vražd mají na svědomí pachatelé, kteří se s obětí znali. Druh, příbuzný, přítel. V první fázi ještě nešlo o vyšetřování vraždy, ale policisté shromažďovali fakta.

Martin Maynard měl řadu milostných poměrů a se ženou docházel do manželské poradny v posledním zoufalém pokusu vztah zachránit, což však byla marná snaha, jak se už dlouho vědělo. Přidejte k tomu ještě tučnou životní pojistku a máte postaráno o motiv. Vražda se nabízela jako logický závěr.

Po osmačtyřicetihodinovém výslechu poslali Martina Maynarda domů. V nadcházejících měsících ho policie nespouštěla z očí, ale i nadále hlavně shromažďovala důkazy a současně prověřovala další alternativy. Když posbírali všechny dílky a složili mozaiku posledních pohybů Patricie Maynardové, stanovili, že zmizela někdy v průběhu večera dvaadvacátého srpna.

Martin měl skálopevné alibi, které mu poskytla jeho sekretářka, žena, o níž Patricii přísahal, že už to s ní skončil. Té noci, kdy jeho manželka zmizela, se měl nacházet služebně v Cardiffu, místo toho však zůstal

v Londýně se svou sekretářkou. Záznam z hotelu i očití svědci jeho verzi potvrzovali.

Další tři a půl měsíce nepřinesly nic nového. Nepřišel písemný požadavek výkupného, nikdo netelefonoval, mrtvola se nenašla. Patricia Maynardová zmizela ze zemského povrchu. Kdekdo předpokládal, že je po smrti, když tu v noci přede dvěma dny se náhle objevila v parku v St. Albans, nevelkém katedrálním městě třicet kilometrů severně od Londýna. Byla zmatená a nekomunikovala, nedostali z ní odpovědi ani na nezákladnější otázky. Graham Johnson ji objevil, jak tam osamocně bloudí, právě když venčil psa. Zavolal místní policii a ti neznámou záhy identifikovali jako Patricii Maynardovou. Odvezli ji do nemocnice St. Barts v Londýně a vyšetřování případu se ujal Hatcher.

V průběhu tří a půl měsíce stráveného v zajetí byla Patricia Maynardová vystavena opakovanému mučení. Po těle měla šrámy a podlitiny, staré i čerstvé. Tento neznámý pachatel si s oblibou hrál s noži a z testu na omamné látky vysvitlo, že aby si přišel plně na své, podával Patricii drogy, které ji udržovaly v bdělém a hypersenzitivním stavu. Postupně jí jeden po druhém uřezával prsty, až zbyl pouze levý prsteníček. Pahýly jevily stopy pečlivé kauterizace. Kupodivu jí nepoškodil obličej a s ještě větším údivem se setkala skutečnost, že oběť měla na obličejí stopy nedbale setřeného líčidla. Ještě jedna zajímavá věc: bez ohledu na poranění byla Patricia v poměrně dobré kondici. Její váha odpovídala výšce i tělesné stavbě a nejevila stopy dehydratace.

Dojeli jsme k odbočce na St. Albans. Hatcher dal blinkr a zařadil se do pruhu vedoucího k dálničnímu sjezdu. Pět minut nato jsme už projížděli čtvrtí St. Michael, pozůstávající z malých chatrných domků jako z obrázku a větších usedlostí, jež musely stát menší jmění. Projeli jsme kolem čtyř hospod. Na počet domů to bylo docela dost, nemluvě o demografické skladbě místního obyvatelstva. Kam se člověk podíval, ze všeho bylo zřejmé, že tahle lokalita vsadila na turisty.

V okamžiku, kdy jsem vystoupil z vozu, se do mě dala zima. Měl jsem pocit, jako bych v plné rychlosti narazil hlavou do ledové stěny. Měl jsem na sobě svoji nejteplejší bundu. Podšívka byla z ovčí kožešiny, aby udržela teplo, a povrch z nepromokavého semiše měl zabránit nejhoršímu

větru a vlhku, aby pronikly dovnitř. Jenže bunda plnila účel stejně, jako kdybych si oblékl šortky a tričko s krátkým rukávem. Zapálil jsem si cigaretu a Hatcher mě sjel pohledem.

„Jsme venku,“ namítl jsem. „Nedělám nic protizákonného.“

„Tohle vás jednou zabije.“

„Stejně jako mě může zabít hromada dalších věcí. Zítra mě může přejet autobus.“

„Nebo vám najdou rakovinu plic a zemřete pomalou, vleklou a bolestivou smrtí.“

Usmál jsem se na Hatchera sevřenými rty. „Anebo taky ne. Můj děda kouřil čtyřicet denně a dožil se sto tří let. Takže doufejme, že budu po něm. Co?“

Graham Johnson bydlel proti hostinci Six Bells. Podobně jako u ostatních domů v tomto bloku i dveře toho jeho se otevíraly přímo na chodník. Johnsona na naši návštěvu telefonicky připravil jeden z Hatcherových lidí, takže nás očekával. Jak jsme se blížili k domu, závěs na okně obýváku se zavlnil a dveře se otevřely dřív, než měl Hatcher příležitost stisknout zvonek. Na prahu stál Johnson a kolem kotníků mu usilovně hopsal a poštěkával teriér. Jeho pán byl průměrného vzrůstu, průměrné postavy a temenem div že nedřel o horní rám nízkých dveří.

Podle policejního záznamu bylo Johnsonovi pětasedmdesát a jeden každý z těch roků se vepsaly do záhybů, jež vrásnily jeho ztrhaný, ustaraný obličej. Těch málo vlasů, jež mu zbyly, mělo stejnou barvu jako moje a pod vodnatýma modrýma očima měl pytle. Na svůj věk se však pohyboval křepce a navzdory tomu, že venku bylo něco málo pod nulou, na něm nebyla znát žádná ztuhlost. Určitě za to vděčil spíš pravidelnému cvičení než vitaminům a doplňkům stravy. Johnson na mě nedělal dojem někoho, kdo se láduje vitaminy.

„Pojďte dál.“

Johnson ustoupil stranou, abychom mohli projít do obývacího pokoje. Pes se mohl zbláznit, ňafal, točil se na místě a chňapal po vlastním ocase. Stařík ho ostře okřikl: „Ticho buď, Barnaby!“, načež pes zmlkl, vhuپnul na židli a zůstal tam ležet s provinilým výrazem. Uhasil jsem napůl vykouřenou cigaretu o chodník a vstoupil jsem za Hatcherem dovnitř.

Pes nás z druhého konce pokoje sledoval. Johnson nám nabídl místa na pohovce a my jsme se oba posadili. Na krbovém roštu plápolal nevelký oheň, ohříval místnost a utápěl ji v příjemné oranžové záři.

„Můžu vám něco nabídnout?“ zeptal se stařík. „Čaj? Kávu?“

„Káva by byla výtečná,“ ožil jsem. „Bez mléka a s dvěma cukry, díky.“

Hatcher odmítl a Johnson se ztratil v kuchyni. Pohodlně jsem se usadil na pohovce a rozhlédl se po pokoji. Na první pohled na mě zapůsobil jako zakonzervovaná muzeální expozice. Už mezi dveřmi jsem si všiml snubního prstýnku na Johnsonově ruce a rovněž jsem rozpoznal, že o výzdobu obýváku se postarala žena. Jen manželku jsem nikde neviděl.

Každou volnou plochu dekorovaly zaprášené ozdoby, na křeslech a pohovkách ležely vybledlé polštářky s květinovým motivem, okna zakrývaly oprané květované závěsy. Čestné místo na krbové římsě zaujímalala letitá svatební fotografie v rámu, a kam se člověk podíval, narazil na množství rodinných fotek, na spoustu usměvavých dětí a vnoučat. Z účesů a oblečení šlo odhadnout stáří snímků – nejnovější vznikly asi tak před čtyřmi lety. Tehdy nejspíš Johnsonovi zemřela žena.

Johnson se vrátil se dvěma hrnký kouřící kávy, jeden mi podal a potom se usadil v křesle vedle krbu. Káva byla silná a sálal z ní kofein, přesně jak to mám rád.

„Můžete nám povědět, jak jste našel Patricii Maynardovou?“ obrátil se k němu Hatcher.

„Takhle se tedy jmenuje?“ podivil se Johnson. „Víte, od toho pondělního večera jsem mluvil určitě s více jak deseti policajty, ale žádný se nenamáhal povědět mi její jméno. Jistě, nezeptal jsem se, takže chyba je stejně na mé jako na jejich straně. Ale i tak mi to nepříjde správné. Nevědět, jak se vlastně jmenovala.“

„Pane Johnsoně,“ jemně ho upozornil Hatcher.

Stařík se s viditelným trhnutím vrátil do reality. „Omlouvám se,“ pravil.

Hatcher mu posunkem naznačil, že se nemá proč omlouvat. „Můžete nám pospat, jak k tomu došlo?“

„Pozdě večer jsem šel vyvenčit Barnabyho. Mohlo být asi tak deset hodin. Chodím s ním ven pravidelně ve stejnou dobu. Tedy, vodím ho do parku dvakrát i třikrát denně. Jinak by mi nadělal v domě.“

„Máte na mysli park Verulamium, vidíte?“

„Přesně tak. Park Verulamium. Nejspíš jste cestou sem projeli kolem jeho vchodu. Došel jsem tedy až na druhý konec jezera a v té chvíli jsem tu ženu spatřil. Všiml jsem si jí proto, že mě napadlo, jestli nezamýšlí vejít do vody.“ Odmlčel se a upil trochu kávy. „Poslyšte, nechci být nezdvořilý, ale tohle všechno už jsem policii vyprávěl. Nevadí mi, když to celé znovu zopakuju, ale připadá mi, že tím marním váš čas.“

„Náš čas nemarníte.“ Podíval jsem se po psu. „Něco bych rád vyzkoušel, pokud proti tomu nic nemáte. Myslíte, že by se Barnaby chtěl trochu proběhnout?“

Pes zaslechl slovo „proběhnout“ a vztyčil uši. Seskočil ze židle a rozštěkal se, točil se na místě a dělal piruety jako cirkusové zvíře. Johnson se rozesmál. „Myslím, že to můžete považovat za kladnou odpověď,“ pravil.

3

Trvalo nám pět minut, než jsme došli k parku Verulamium, dost na to, abych vykouřil cigaretu až docela k filtru. Barnaby celou tu dobu poskakoval, tahal za vodítko, div že se na něm neuškrtil, a počínal si, jako by neznal větší vzrušení. Rychle se stmívalo a pouliční lampy kolem sebe v tíživém polosvětle šířily sirně jedovatou žlutooranžovou záři. Sníh byl už na spadnutí a vlhký vzduch jako by dusil. Přitáhl jsem si bundu úžeji k tělu, abych zahnal zimu, ale nepomohlo to. Chlad provlhlého britského zimního dne by pronikl i polární kombinézou.

„Chodíte při venčení pokaždé stejnou cestou?“ zeptal jsem se Grahama Johnsona.

Stařec zavrtěl hlavou. „Máme různé trasy. Záleží na počasí, kterou si vybereme, taky na tom, kolik máme času, a tak podobně. Park je veliký.“

Skutečně to byl veliký park. Po pravé straně se do dálky, kam až jsem dokázal dohlédnout, táhla travnatá plocha, zašedlé fotbalové trávníky s bílými lajnami, na nichž teď nebylo ani živáčka. Po levici se na vzdáleném návrší impozantně tyčila katedrála. Přímo před námi se lesklo jezírko, jež od hlavního jezera odděloval klenutý mostek. Na hladině se pohupovaly kachny a labutě, kterým zima nevadila.

Takové potemnělé a vylidněné místo se dobře hodilo k tomu, aby zde pachatel pustil na svobodu Patricii Maynardovou.

„Kudy jste se dal ten večer, kdy jste našel Patricii Maynardovou?“

Johnson ukázal přes hlavní jezero směrem ke katedrále. „Udělalí jsme si rychlou procházku kolem jezera ve směru zprava doleva.“

„A kde jste zahlédl Patricii Maynardovou?“

Stařík ukázal ke vzdálenému konci jezera.

„Dobrá, pojďme tam.“

Dojít tam nám zabralo dalších pět minut. Přiměl jsem Johnsona, aby se posadil na lavičku, a usedl jsem vedle něj. Barnaby tahal za vodítko, štěkal a škrábal beton v zoufalé snaze osvobodit se a vrhnout se na lov kachen. Zvedl jsem pohled k Hatcherovi a ten okamžitě pochopil. Aby tohle mělo nějaký smysl, čím méně toho bude Johnsona rozptylovat, tím lépe. Hatcher se chopil Barnabyho vodítka a vzdálil se s ním z doslechu.

Kognitivní výslech se liší od běžného tím, že se snažíte docílit toho, aby se subjekt znovu vžil do pocitů a vzpomínek, jež v něm v té době prožívaná situace zanechala. Spíš než abyste se na prožitou chvíli vrhli zpříma, chodíte kolem ní a zkoumáte ji prostřednictvím rozmanitých smyslů. Prokázalo se, že vzpomínky, které tímto způsobem získáte, bývají spolehlivější než zážitky získané od svědka za pomoci obvyklých způsobů výslechu. Přísně vzato nebylo nutné vodit Johnsona na místo, ale jelikož jsme se nacházeli hned za rohem, uškodit to nemohlo.

„Chci, abyste zavřel oči, pane Johnstone, a já vám pak položím pár otázek. Snažte se nijak se v odpovědích neomezovat. Nedbám na to, jestli budou znít třeba šíleně, ale povězte všechno, co vás napadne.“

Johnson na mě skepticky pohlédl.

„To nic. Už jsem to dělal.“

Johnson na mě znovu pochybovačně koukl a pak zavřel oči.

„Chci, abyste se v myšlenkách vrátil k pondělnímu večeru. Jdete jako obvykle vyvenčit Barnabyho. Kolik je hodin?“

„Přibližně deset. Vždycky s ním chodím kolem desáté.“

„Před desátou, nebo po?“

Starcův obličej se sraštil, jak se soustředil, potom se zase uvolnil. „Bylo to po desáté. Zrovna jsem se dodíval na televizi. Měly začít zprávy.“

„Jaké je počasí?“

„Prší.“

„Popište ten déšť. Silný? Mírný?“

„Takový ten mrholivý, co přichází s mlhou. Určitě víte, jaký mám na mysli. Vypadá to, že nijak moc neprší, ale nakonec jste promočený úplně skrz.“

„Je v parku hodně lidí?“

„Za takového počasí a v tak pozdní dobu?“ Johnson zavrtěl hlavou.
„Ne, jsme tady jen já a Barnaby. A samozřejmě Patricia.“

Zmínku o Patricii jsem přešel, protože na ni ještě nepřišla řada. „Jak se cítíte?“

„Abych pravdu řekl, jsem trochu otrávený. Chvilí předtím jsem odvezl auto do servisu, kde mi vystavili účet na šest set liber. Teď venčím v dešti psa. Zním lepší dny, tak bych to formuloval.“

„Cítíte nějakou vůni?“

„Vlhkou půdou. A moje oblečení je načichlé dřevěným kouřem.“

„Co vidíte?“

„Praskliny na cestě v parku. Mám skloněnou hlavu, aby mi nepršelo do obličeje.“

„Kráčíte rychle, nebo pomalu?“

„Rychle. Chci se co nejdříve dostat domů do sucha.“

„Co dělá Barnaby?“

Úsměv. „Jako obvykle mě tahá, div mi neurve ruku. Pokud bych ho nedržel na vodítku, ani bych nemrkl, a už by letěl do jezera.“

„Z čeho jste poznal, že je tady i Patricia?“

„Něco upoutalo moji pozornost. Nějaký pohyb na pěšině na druhém konci jezera, která vede dolů od Bojovných kohoutů.“

Starý muž neznatelně pokývl hlavou a já jsem pohlédl směrem, který naznačil. Ani v polosvětle pozdního odpoledne nepůsobila temná a úzká pěšina lákavým dojmem.

„Jak se pohybuje?“

„Vrávoravě. Motá se, jako by byla opilá. Prvně mě napadlo, jestli to krapet nepřehnal u Bojovných kohoutů. Nechci na ni vyloženě civět, ale znáte, jak to bývá, když vidíte u krajnice zaparkovanou sanitku. Prostě nejde se nepodívat. Takže já ji pozoruju, jak se potácivě vynořuje mezi stromy, a připadá mi zvláštní, že je úplně sama. Nikde nevidím žádného kluka. Holku taky ne. Panuje tma a je pozdě. Tady by se neměla vyskytovat samotná ženská. Sleduju ji bedlivěji, protože z toho nemám dobrý pocit, a najednou vidím, že zamířila přímo k jezeru. Rozběhnu se k ní a podaří se mi zrovna včas popadnout ji za paži a odvrátit ji od jezera. Kdyby do něj v téhle roční době vlezla, odnesla by to podchlazením.“

Zbytek toho příběhu obsahoval policejní záznam. Johnson se s ní pokoušel mluvit, a když nereagovala, odvedl ji k Bojovným kohoutům a požádal majitele hospody, aby zavolal policii. Už nevím, kdy jsem naposledy potkal člověka, který nevlastnil mobil. Graham Johnson byl po mnoha letech první, pozůstatek dávno odeznělých dob.

„Teď bych chtěl, pane Johnsone, abyste udělal pár kroků zpátky a zamyslel se nad tím, kdy jste si poprvé všiml Patriciiny přítomnosti. Nechci, abyste něco říkal, jen si tu scénu promítněte v hlavě. Představte si ji co možná nejzřetelněji, sebemenší podrobnost, třeba i naprosto bezvýznamnou. Co vidíte? Co slyšíte? Je něco cítit? Co prožíváte?“

Dopřál jsem Johnsonovi pár chvil a pak jsem ho požádal, aby otevřel oči. Stařík se tvářil zvláště.

„Copak se stalo?“ zeptal jsem se.

„Budete si o mně myslet, že jsem paranoidní.“

„Paranoidní nebo šílený, mně na tom nesejde. Chci slyšet, co mi chcete povědět.“ Povzbudivě jsem se usmál a počkal jsem, až mi úsměv vrátí. „Tak co se stalo? Unesli vás mimozemšťané a zavlékli vás na svou mateřskou loď?“

Johnsonův úsměv netrval dlouho. Starcův výraz ztvárněl a ukradl se do něj náznak strachu. Ukázal na shluk stromů a keřů v přítmí po pravé straně. Když znovu promluvil, z jeho hlasu prýštila naprostá jistota. Nebylo pochyb, že věří každému slovu, které pronáší:

„Tamhle odtamtud nás někdo sledoval.“

4

tesla: si tam
ladyjade: jĭ ☺
tesla: prace
ladyjade: hafo
tesla: tak vecer
ladyjade: jĭ
tesla: nemuzu se dockat
ladyjade: taky
tesla: du makat
ladyjade: ok pa x
tesla: x

Rachel Morrisová zavřela v počítači okno IM a její úsměv vystřídaly vrásky na čele. Co to tu zkouší? Je jí přece třicet, tak proč se chová jako zamilovaná pubertáčka? Šílenost. Vyhlédla okénkem ze své kóje přesvědčená, že spatří, jak se na ni upírají pohledy, ale všichni měli hlavy skloněné. Rachel skrz sklo slyšela ruch a ševel call centra, cvrkot telefonů a jednostranné hovory.

Zírala na zprávu na monitoru a moc si přála, aby slova dávala smysl, jenže marně. Nedokázala myslet na nic jiného než na dnešní večer. Jamiemu nahlásila, že si po práci vyjde s holkama zapít narozeniny. Ne že by ho to zajímalo. Klidně by mu mohla oznámit, že se stěhuje do Austrálie, a s ním by to nehnulo o nic víc, jen by zase něco nesrozumitelně zabručel. Dříve to bývalo jiné. V začátcích dokázali celou noc povídat a vzájemně si svěřovat své sny a tajemství. Ty časy jsou už ale dávno pryč, odřela je dennodenní bruska šestiapůlletého manželství.

Pod stolem měla kabelku a v kabelce drahý parfém, nejlepší spodní prádlo a svoje oblíbené červené šatečky. Zvýrazňovaly všechny vnady, potlačovaly nedostatky a byly sexy, aniž by v nich působila obscénně. To poslední bylo důležité. Odhadovala, že Tesla by obscénnost neocenil. Z toho člověka čišela jakási staromódnost. Byl to gentleman v tom nejlepším slova smyslu. Víc než co jiného ji na něm upoutala jeho citlivost, určitě nejvíc. Bylo milé mít někoho, kdo vám naslouchá, kdo vám dává najevo, že ho skutečně zajímá, co říkáte a co si myslíte. Někoho, kdo si vás váží za to, jaká jste.

Rachel hleděla na změt slov na monitoru a uvažovala, že stále ještě má čas z toho vycouvat. Potom si ale vzpomněla na Jamieho a na všechna příkoří, která jí způsobil, a věděla, že to nevzdá. S Teslou chatovala už pár měsíců, a čím víc ho poznávala, tím jí byl sympatičtější. Nikdy se s tím člověkem nesetkala, neznala ani jeho skutečné jméno, ale nedalo se popřít, že jí rozuměl tak, jako ještě nikdy nikdo. Dostal ji. *Doslova* ji dostal. Jamie ji nikdy tak všestranně nechápal, dokonce ani v dávných lepších časech.

Podívala se na hodiny na obrazovce a zjistila, že je teprve půl čtvrté. Ještě čtyři a půl hodiny, než se setkají. Čtyři a půl hodiny, které se povlečou jako poslední den školy.

5

Stál jsem s Hatcherem u vzdáleného konce jezera a sledoval, jak Barnaby táhne Grahama Johnsona domů. Konečně začalo sněžit, padaly vypasené vločky, které ve světle pouličních lamp jako by klesaly k zemi zpomaleně, skoro nepohnutě. A to byla jen ochutnávka toho, co mělo přijít v příštích dnech. Meteorologové slibovali sněhové bouře, zprávaři věstili chaos a já neměl důvod jim nevěřit. Johnson už po břehu došel do půlky jezera. Stařík se zjevně chtěl dostat domů dřív, než se naplno rozsněží. Neměl jsem mu to za zlé. Zůstat venku uprostřed vánice, na tom není nic příjemného. Vyklepl jsem z krabičky cigaretu, zapálil si ji otřískaným mosazným zipem a nevšímá jsem si vlny odporu, která se vzedmula od Hatcherera.

„Pachatel tady byl,“ informoval jsem ho.

„To jste se dozvěděl od Johnsona?“ zeptal se Hatcher.

„Ne tak konkrétně.“

„Co tedy vlastně povídal?“

„To, co jsem se od něj dozvěděl, je důležité. Je totiž důležité, jaké měl pocity. A on měl pocit, že ho někdo pozoruje.“ Kývl jsem k nedaleké skupině stromů. „Přesně tamhle odtud.“

„Jaké měl *pocity*,“ opakoval po mně Hatcher. „Obávám se, že s něčím takovým u soudu neobstojíme, Wintere.“

„A to v dnešní době představuje problém práce policajta. Trávíte příliš mnoho času právníckými úvahami a nevěnujete se dostatečně myšlenkovým pochodům detektiva.“

Zamířil jsem ke stromům a nakoukl do tmy mezi ně. Zaznamenal jsem pohyb stínů, jak se pohupovaly větve, a zvláště tam svištěl vítr. Než mi stačil Hatcher dát instruktáž, co se patří a co se nepatří na místě

činu, prodral jsem se porostem a vstoupil mezi stromy. Větve mě šlehalý do obličeje a švihaly mě po těle. Na botách a dole na nohavicích džínsů mi ulpělo bláto. Hatcher se držel pár kroků za mnou, nadával a dožadoval se odpovědi, co to ksakru provádím.

Vytěsnil jsem ho z mysli a chvíli jsem mezi stromy jen tak stál a nevímal si ledových vloček, jež mě štípaly na tvářích. Věděl jsem s neochvějnou jistotou, že pachatel tady před dvěma dny byl. Krevním oběhem se ve mně rozproudil lovecký instinkt.

Jako malého kluka mě otec brával na výlety do nekonečných oregonských lesů, kde jsme tábořili, do těchže lesů, kam pak vodil svoje oběti. Naučil mě střílet a stopovat, ukázal mi, jak hned na místě stáhnout ulovené zvíře. Učil mě, že přežijí silní, kdežto slabí podlehnou, a že tak to na světě chodí. Už nevím, kolikrát jsem tohle od něj slyšel. Tenhle cynický prvek životní filozofie nabyl setsakra jasnější smysl poté, co otce zavřeli.

Přidřepil jsem a posouval se, abych získal nejlepší výhled. Odtud by měl pachatel parádní rozhled na jezero i na cestičku vedoucí nahoru k Bojovným kohoutům. V dále jsem zahlédl dva mlhavé obrysy, Johnsona a Barnabyho. Hatcherovo tázavé štěkání se mísilo se zvuky z pozadí, zatímco já vplul do nadčasové zóny a nechal se přenést do onoho večera. Dokázal jsem si představit, co se tam odehrálo, jako bych býval byl u toho.

*

Tamble podél jezera kráčí Graham Johnson vlečený Barnabym. Šlape deštěm s hlavou skloněnou a jen občas ji zvedne, aby se podíval, kudy jde. Zaznamená jakýsi pohyb na pěšině vlevo a strne. Maličko se uvolní, když zjistí, že je to Patricia Maynardová a že jde sama. Jakou brozbu by mohla představovat samotná ženská?

Úplně se ale neuklidní. Určitá část mozku, která našim jeskynním předkům pomáhala přežít, ho septem varuje, a třebaže jsme už před mnoha generacemi odvykli tomu hlasu naslouchat, pořád ještě má sílu nás zastavit, případně přimět k ústupu, byť si to ani neuvědomujeme. Graham poblédne směrem k Patricii a potom přenesse zrak k místu, kde se skrývá. Nevidí mě, ale vycítuje mou přítomnost. Představuji jen jeden stín navíc v přítmi. Patricia opile

vrávorá k jezeru a Graham ji zachytí dřív, než spadne do temné ledové vody, a tímto jediným spontánním činem se rázem stává hrdinou daného okamžiku.

*

Vymotal jsem se z křoví, uhladil jsem si džínsy a potáhl jsem z cigarety. Sněžilo už zase víc, vločky byly ještě větší a těžší. Zarežával se do mě ledový vítr, který sem vanul snad až od severního pólu. Přetáhl jsem si přes hlavu kapuci mikiny a zavrtal jsem se hlouběji do bundy, ale nijak zvlášť to nepomohlo. Hatcher už mě přestal peskovat, vzdal to a teď mobilem mluvil s někým z forenzního.

„Tak jo, dám vám jednu otázku,“ oslovil jsem ho. „Představte si, že jste pachatel. Proč byste riskoval sem přijít? Proč byste oběť jen nepustil a co nejrychleji se odtud nezdekoval?“

Hatcher ukončil hovor a schoval mobil. „Neplatíme vám jako konzultantovi značné prachy právě za tohle? Abyste dával odpovědi na takový druh otázek?“

„A proč byste zajatkyňě pouštěl na svobodu na takovýchto veřejných místech?“ doplnil jsem a jeho poznámky si nevšímal. „Stejně tak to udělal i s ostatními. Všechny tři pustil ve veřejných parcích. Proč podstupuje takové riziko? Proč je nepustí v nějaké odlehlé končině?“

Znovu jsem potáhl z cigarety a představil jsem si pachatele, jak se v onen deštivý večer skrývá tady v tom křoví. Pozoruje a čeká. Jenže na co čeká? A potom jsem na to přišel. Usmál jsem se a vyslovil jsem to: „Chce, aby se našly.“

„Pokud máte pravdu, odpověděl jste na druhou otázku,“ konstatoval Hatcher. „Ale co ta první? Proč u toho musí být?“

„Protože se chce ubezpečit, že ty holky někdo najde.“

„Dobrá, беру. Předpokládám, že nám z toho vyplývá další otázka: proč mu na tom tolik záleží?“

Hatcher mě pozoroval, jako by očekával odpověď, jako by spoléhal na nějaké okamžité osvětlení, které případ rozlouskne. Odpověď, po níž dychtil, jsem bohužel neznal. Zatím ne.

Byly už skoro čtyři. Před osmačtyřiceti hodinami jsem se nalézal v Maine, byl jsem oblečený v kevlaru a sledoval jsem, jak se jednotka

rychlého nasazení stahuje kolem zasněžené kůlny, v níž se ukrýval vrah dětí. Jeho život ukončila kulka z odstřelovačovy pušky, takže zásah byl úspěšný. O jednoho vraha dětí méně na světě lze vždy považovat za úspěch.

Ten případ byl pro mě uzavřený. Gauner zemřel, je čas pohnout se dál. Jediné, na čem mi záleží, je kauza, na níž právě pracuji. Všechno ostatní patří minulosti a já nemám na minulost čas. Opojení z dřívějších úspěchů ještě nikomu život nezachránilo a rekapitulací selhání zřídka docílíte něčeho konstruktivního. Vypadl jsem z Maine dřív, než mě začali plácát po zádech, chytil jsem první letadlo z Loganova letiště na Heathrow a za sebe jsem se neohlížel. Přesunul jsem se o čtyři a půl tisíce kilometrů a pět časových pásem dál a nic se nezměnilo. V zásadě ne. I tady sněžilo a já se štvál za dalším netvorem.

„Co kdybychom si zašli k Bojovným kohoutům na drink?“ navrhl jsem.

6

Hatcher proti tomu nápadu nic neměl, což jsem ani neočekával. Z *Quantika* mi utkvěl v paměti také tím, že býval u baru vždy první. Vyšlápli jsme to nahoru po stejné úzké cestičce, po níž Patricia Maynardová v pondělí večer klopýtala dolů. V půli cesty jsme přešli nevelkou rozvodněnou říčkou a já chvíli neslyšel nic než hukot ženoucí se vody.

Cesta ústila do *Abbey Mill Lane*, úzké silnice vybudované pro koně a povozy. Z plánu jsem věděl, že kromě *Abbey Mill Lane* do téhle části města ani z ní nevede žádná jiná příjezdová cesta. Po levici jsem měl slepou *Abbey Mill End*. Zběžně jsem se rozhlédl a snažil jsem se představit si věci z pachatelova pohledu. Klid, který zde panoval, se dal připsat mezi plusové položky, na druhou stranu skutečnost, že se tu obtížně parkovalo, patřila spíše k negativům.

Bojovní kohouti se nacházeli na protější straně silnice. Byl to letitý podnik. *Doopravdy* letitý. Vypadal, jako by se zrodil ve fantazii výtvarníka staveb pro hollywoodské filmy, samé podivné úhly a tvary a černé tudorovské trámy. Vešli jsme dovnitř kolem zarámovaných článků z novin, které oznamovaly, že se nacházíme v nejstarší britské hospodě, a bludištěm místností jsme prošli k hlavnímu baru.

Jedinými hosty tady byla dvojice starých lidí usazená u stolu hned u krbu. Na baru stál maličký umělý vánoční stromek se stříbrnými větvemi, několika žalostnými červenými koulemi a křivou hvězdou na špičce. Za pultem na kusu řetězu visely připevněné vánoční pohlednice. Tím výzdoba končila a vyvolávala spíš pocit sklíčenosti než radost. Vnucovala pojetí Vánoc, na něž člověk raději zapomene, než aby je slavil.

Vychrtlý holohlavý výčepník měl široký přirozený úsměv. Rukama se majetnický opíral o barpult a z jeho postoje bylo zjevné, že nejde jen

o pózu, nýbrž že mu to tu skutečně patří. Na sobě měl oblek luxusní značky a na zápěstí hodinky Rolex Submariner. Hatcher si objednal jedno velké pivo London Pride a já si dal whisky. Dostali jsme nápoje a já svou sklenici vyprázdnil do poloviny a nechal jsem alkohol, ať rozpustí aspoň trochu sněhu, který mi pronikl do morku kostí.

Položil jsem sklenku na bar. „Jste Joe Slattery, vidíte? Tenhle podnik vám patří.“

„Záleží na tom, kdo se ptá. Pokud chcete peníze nebo vás poslala moje bývalá žena, pak jsem o Joeovi Slatterym v životě neslyšel.“ Mluvil s irským přízvukem a měl nakažlivý smích.

„V pondělí večer jste volal policii.“

Slattery se mi podíval do očí a jeho výraz zvážněl. „Jste od novin? Pokud ano, musím vás laskavě požádat, abyste dopili a odešli. Novináři jsem tady už měl dost.“

Hatcher přikročil a ukázal mu služební průkaz. „Já jsem detektiv inspektor Mark Hatcher a tohle je můj kolega Jefferson Winter.“

„Proč jste to neřekli hned?“ Slattery už měl opět v obličeji úsměv, jako by mu z něj nikdy neslezl. „Dokonce jste se mohli napít na účet podniku.“

O tom jsem pochyboval. Slattery měl sice úsměv od ucha k uchu, ale ke kapsám mu nesahal. Měli jsme před sebou člověka, který bezdůvodně nepustí ani chlup a ostražitě si hlídá příjmy. Proto si mohl dovolit rolexky. „Z vaší výpovědi vyplynulo, že jste si ničeho zvláštního nevšiml.“

„Byl to běžný pondělní večer,“ souhlasil Slattery. „Tedy – dokud nepřišel Graham s tou holkou. Pak už to nebylo vůbec normální. Přijela policie, sanitka, novináři, prostě učiněný cirkus na kolečkách, co vám mám líčit. A co se přihodilo té nebohé holce!“ Slattery vrtěl hlavou a potichu zalamentoval „prokristovyrány“. „Slyšel jsem, že jí provedl lobotomii. To je prostě hnus.“

„Chtěl bych vědět, jak to tady vypadá s parkováním,“ zeptal jsem se.

Slattery nevěřícně zavrtěl hlavou. „Ten hajzl tady kuchá lidem mozky a vás nezajímá nic jiného než parkování?“

„Rád se nechám nasměrovat k závažnějším myšlenkám.“

Slattery se na mě zadíval přimhouřenýma očima. Prohlížel si mě, jako

by se pokoušel odhadnout, jestli to myslím vážně. I já na něj zíral, neuhnul jsem pohledem, dokud mu nedošlo, že to vážně opravdu myslím.

„S parkováním to tady máme příšerné,“ prohlásil Slattery. „Obzvláště v létě. Turisti mi vždycky obsadí parkoviště. Potom se začnou stavět na silnici. Jak říkám, něco příšerného.“

„Proto máte na parkovišti instalovanou bezpečnostní kameru?“

„Tu tam mám i z jiných důvodů, ale tenhle je hlavní,“ přisvědčil Slattery. „Ale jak už víte, v neděli večer ji někdo rozbil. Původně jsem měl podezření na děcka z okolí, ale teď už je mi to jasné.“

Policie se domnívala, že kameru rozbil pachatel. Vypracovala teorii, podle které sem někdy v průběhu nedělního večera přišel a rozbil ji proto, aby mohl postavit auto na parkoviště hospody, až sem přijede s Patricií Maynardovou. Poděkoval jsem Slatterymu, že se nám věnoval, jedním hltem jsem do sebe hodil whisky a vyzval Hatchera, ať dopije. Úzkými chodbami s nízkými stropem jsme se vymotali zase ven a vykročili do zimy.

„Souhlasím s policií, že kameru rozbil pachatel,“ prohlásil jsem. „Ale v pondělí večer tady rozhodně neparkoval. To je příliš snadné. Příliš průhledné. Ten chlapík si počíná rafinovaně. Neuchyluje se k průhlednostem.“

„Co vás tedy napadá?“ chtěl vědět Hatcher.

Stál jsem a hleděl po silnici Abbey Mill Lane do dálky. Už se úplně setmělo a cesta ve světle pouličních luceren oranžově zářila. Sněžení zesílilo, ledový vítr kroužil ve vírech. Sníh už se na zemi držel a pokrýval vozovku i chodník.

„V pondělí večer sem v žádném případě nepřijel, na to zapomeňte,“ odpověděl jsem. „Je to příliš riskantní. Sem i odtud vede jediná cesta.“

„Tak jak sem tu holku dostal? Teleportoval ji?“

Ignoroval jsem otázku i sarkasmus a vykročil jsem po Abbey Mills End. Na konci úzké ulice jsem se zastavil a pokoušel jsem se představit si, jak tudy kráčí pachatel, vede Patricii Maynardovou, má ruku položenou na jejím rameni a jemně ji navádí. To se mi zdálo pravděpodobné. Pravděpodobnější než představa, že ji sem přivezl a zaparkoval u Bojovných kohoutů.

Dál odtud vedla pouhá pěšina a já se k ní vydal. Hatcher následoval

pár kroků za mnou a nadával na sníh, na zimu a reptal, že bychom se měli dát opačným směrem, k autu, protože nehodlá zkejsnout v St. Albans. Nevnímal jsem ho a šel stále vpřed.

Pěšina vedla do Pondwicks Close, další slepé uličky. Nalevo stála škola, nejspíš první stupeň, soudě podle hřiště hýřícího pestrými barvami. Pondwicks Close ústila do Grove Road. Jen o ulici dál vedla A5183, jedna z hlavních dopravních tepen směřující do města i z něho ven. O její blízkosti svědčil hluk provozu, který k nám doléhal. Na chvíli jsem se zastavil uprostřed Grove Road a sníh se mi usazoval na hlavě i na ramenou. Štípal mě do obličeje a ulpíval mi na očních víčkách, já na to však nedbal. Pokývl jsem si pro sebe hlavou, nato jsem se obrátil k Hatcherovi. „Tady zaparkoval,“ sdělil jsem mu.

Rachel se zmocňovala rozechvělost, jakou prožívala při prvním rande. Skoro stejný pocit. Už dospěla, takže její vzrušení poněkud tlumily obavy. Poznala už rozčarování, věděla, že skutečnost se zřídka kdy vyrovná snům a že přání vždy převáží pravděpodobnost. Už věděla, jak to bolí, když se srdce dostane do skartovačky. Červené šaty přiléhaly na správných místech, a to ji těšilo. Cítila jemné závany svého oblíbeného parfému, a i to jí dělalo radost.

Vystoupila ze stanice metra do studeného večera. Sníh se teď sypal jen v pomalém poprašku, tančil a převracel se hnaný větrem. Jako malá Rachel sníh milovala a ani později na něj nezanevřela. Sníh dělal ze světa kouzelné a romantické místo. Zítra se promění v břechku, ale teď to bylo nádherné. Přitáhla si kabát těsněji k tělu a přidala do kroku, takže jí kabelka v rytmu rychlé chůze narážela do boku.

Schůzku si dali v jednom velkém a anonymním baru. Podél pultu stály vysoké dřevěné stoličky, uprostřed lokálu stoly s dřevěnými židlemi a po obvodu u stěn kožené pohovky a nízké stolky. Rachel si prohlédla hosty. Netrvalo jí to dlouho. V prostoru, kam by se vešlo jistě pár stovek hostů, jich sedělo jen několik desítek. Rozptýlili se po celé místnosti, nejčastěji ve skupinách po třech či čtyřech. Osamocených pijáků tu bylo málo. Rachelin zrak přejížděl rychle z jednoho na druhého. Teslovi bylo kolem pětatřiceti a měl krátké hnědé vlasy. Tvrdil, že si na sebe vezme dlouhý černý vlněný trenčkot. Ze všech hostů se mu přibližoval pouze jeden muž sedící na vysoké stoličce u baru. Kabát měl na sobě správný, ale byl o dobrých dvacet let starší.

Rachel si objednala citronádu. Měla v plánu pít nealko, dokud si neodbudou úvodní seznamování, a pak si dát po každé další citronádě

i skleničku vína. Potřebovala vzbudit dobrý dojem a k tomu musela mít čistou hlavu. Pokud to dneska dopadne dobře, Tesla by se s ní mohl chtít sejít znovu. Moc ráda by věřila, že se tím pro ni rozvíjí něco nového. Nový začátek, nová kapitola.

Upila limonády a podívala se na hodinky. Přišla o deset minut dřív. Rachel si vybrala stolec, odkud dobře viděla na dveře, usadila se na kožené pohovce a čekala. Stolec stál zasutý v pozadí, sedělo se u něj pohodlně a skýtal soukromí.

Přehoupla se osmá hodina. Bylo za deset minut půl deváté. V půl už měla nervy nadranc. Přešla k baru a objednala si skleničku červeného. Minula devátá hodina. K jedné sklenice vína přibyla druhá. Rachel šlehla pohledem po starším muži v černém trenčkotu. Nemohl by to být on? Zalhal jí Tesla o svém věku? Postarší muž si jí vůbec nevšímal. Ani nezaznamenal její přítomnost. Zajímala ho jenom sklenička na barovém pultu před ním.

Znovu se podívala na hodinky, zkontrolovala mobil. Třeba se Tesla zdržel v práci nebo uvízl někde kvůli sněhu, anebo měl možná dokonce nehodu a leží teď na jednotce intenzivní péče napojený na přístroje.

Ve čtvrt na deset už žádná omluva nefungovala a našťvaná Rachel si připadala jako hlupák. První rande po celé věčnosti a takhle ji napálil. Znovu se chopila mobilu a prohlédla si zprávy. Žádná esemeska, žádný zmeškaný hovor. Nic takového ani nečekala. Domnívala se, že Tesla je jiný, jenže není. Dostal strach a ani se nenamáhal dát jí vědět.

Rachel uvažovala, že si dá ještě víno, přemýšlela o celé lahvi, ale to by nic nevyřešilo, jen by to zlou situaci ještě zhoršilo. Zítra by se probudila s kocovinou a nic by se nezměnilo. Její život by nepřestal být politováníhodnou šlamastykou a Jamie by jí stále připadal jako největší omyl jejího života.

Dopila, oblékla si kabát, popadla kabelku a vyšla z baru. Na chodnících stále ležel bílý sníh, ale svět už ztratil onen kouzelný romantický nádech. Teď jí připadal jen pustý a prázdný. Sněžit přestalo, ale pořád vanul vítr. Šlehal jí do obličeje a štípal ji na tvářích.

Studený vzduch Rachel skoro porazil a dvě skleničky vína jí náhle připadaly jako čtyři. V hlavě měla prázdno a nohy měla lehké. Najednou si

připadala jako pitomec. *Byla* pitomec. Byla pitomá, jestliže věřila, že ji může potkat něco pěkného. Bude ráda, když na celý tenhle večer co nejrychleji zapomene.

Rozhlédla se zprava doleva. Po Teslovi ani památka, po nikom. Obrátila se doprava a spěchala ke stanici metra. Chtěla teď už jen být doma, stulit se v pohodlné a teplé posteli. Za zády zaslechla výkřik tlumený sněhem, přesto však v okolním tichu hlasitý. Otočila se a ve vzdálenosti asi třiceti metrů spatřila jakéhosi muže. Ruce měl na bocích, jako by utíkal a snažil se popadnout dech.

Trenčkotu si všimla okamžitě. Černý, ke kolenům. Na to, aby rozeznala barvu vlasů, byla moc velká tma, ale Rachel se zdálo, že jsou hnědé. Doufala, že jsou hnědé. Muž vyrazil směrem k ní, a než překonal patnáct metrů, viděla, že se usmívá. Dalších pět metrů, a ona si všimla, že má moc pěkný úsměv. Okouzlující, uvolněný, přátelský, všechny kvality, které by úsměv měl mít, v něm byly. A potom už stál přímo před ní a ona nevěřila vlastnímu štěstí. Byl pohledný, že by klidně mohl být hercem. Na velkém plátně by mu to slušelo.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ pravil. „V práci to bylo zběsilé a k tomu se mi podařilo ztratit mobil. Neměl jsem možnost, jak ti dát vědět, že přijdu pozdě. Jsem rád, že jsem tě tu ještě zastihl.“

Mluvil kultivovaně a uhlazeně a hlas měl hluboký a sexy. Na rukou kožené rukavice, černou vlněnou šálu kolem krku, elegantní boty.

„Nic se neděje,“ prohlásila.

„Ale děje. Tohle se nedělá. Musela sis myslet, že jsem tě vyšplouchl.“

„Napadlo mě to,“ usmála se Rachel.

„Musím to nějak napravit. Už jsi někdy byla na jídle v The Ivy?“

„Tam si přece musíš zamluvit stůl půl roku dopředu, ne?“

„Mám známého, který tam pracuje, a navíc si myslím, že v tomhle počasí budou mít nějaké rezervace stornované. Poslyš, nechal jsem stát auto tamhle za rohem. Zvu tě na večeři. To je to nejmenší, čím se ti můžu odvděčit.“

„Tak dobře. Ale nejprve se tě na něco zeptám.“

„Ven s tím.“

„Jak se jmenuješ? Myslím doopravdy.“

Znovu se usmál. Stejně hřejivým a kouzelným úsměvem jako předtím. „Adam.“

„Takže, Adame, já jsem Rachel a mám ohromnou radost, že jsme se konečně setkali.“

Rachel mu podala ruku a on jí potřásl. Měl jemný, ale pevný stisk a s jeho dotekem jí nervovou soustavou projela série slabších ohnivých výbuchů.

Adamův porsche parkoval v nedaleké přilehlé ulici. Maličko se zamračil, když na předním skle spatřil přichycený pokutový lístek za parkování. Odlepil ho a nacpal si jej do kapsy kabátu.

„Den k pohledání,“ prohlásil a vrtěl hlavou.

Podržel jí dveře a Rachel vklouzla na sedadlo spolujezdce. Připadala si blazeovaně a elegantně jako Audrey Hepburnová v jednom z oněch starých černobílých filmů. Jamie jí dveře nikdy neotevřel. Adam je za ní zlehka přibouchl a uzavřel ji v ovzduší provoněném kůží a závanem vody po holení. Rachel se pro sebe usmála. Vypadá dobře a má smysl pro humor. Dvojitá výhra.

Adam si sedl za volant a zavřel dveře vozu. Rachel si pohybu jeho paže stěží všimla. Měl podobu pouhé rozmazané šmouhy zahlédnuté koutkem oka. Ucítila, jak ji něco píchlo do stehna, a s hloupým výrazem sklopila zrak ke své noze a pak jej zvedla k Adamovi. Viděla injekční stříkačku a všimla si, že okouzlující pohled se změnil ve výraz dravce. Sáhla po klíče dveří, ale ta jí jen naprázdno zaklapala v ruce. Natáhla ruku k zajišťovacímu kolíku, aby dveře odemkla, ale kolík scházel. Připadalo jí, že má nohy z olova, a nedokázala hýbat rukama. Do sedadla ji tisklo tunové závaží. V duchu ječela, ale z úst jí nevyšel ani hlásek.

„Zdravím, číslo pět,“ zašeptal Adam.

8

Bar hotelu Cosmopolitan byl nablýskaný a naprosto postrádal osobitost. Spousta leštěného dřeva a leštěného chromu a hladké vyleštěné kůže. V důmyslně situovaných světlech vytvářejících podivné stíny zářily listy umělých květin. V pozadí tiše vyhrávala směs počítačově upravených vánočních evergreenů. Se střídavě rozmístěnou vánoční výzdobou se tu snad ani nemuseli namáhat. Stál tu klavír zastrčený v koutě. Podle nápisu za barem patřily úterní večery jazzu.

U stolků bylo rozsazených šest lidí, dva páry a dva jednotlivci, většinou obchodníci, které do hotelu na jednu dvě noci zavály povinnosti. Spousta smíchu a povídání, spousta pití. Za barem obsluhovala pěkná boubelatá blondýna samý úsměv. Bylo jí málo přes dvacet a měla východoevropský přízvuk. Objednal jsem si whisky, posadil se k nejbližšímu volnému stolu, zarachotil kostkami ledu kolem sklenice a napil jsem se. Alkohol mě pátil v krku.

Jedna z osamělých návštěvnic baru mezi ostatními vynikala, protože po mně neustále po očku pokukovala. Seděla tam už při mém příchodu, tiše a sama u stolu, který jí skýtal nejlepší výhled po celém podniku. Popíjel jsem whisky, koutkem oka jsem ji sledoval a čekal, kdy se k něčemu odhodlá. Trvalo jí dalších pět minut, než se zvedla a vydala se ke mně.

Byla o nějaké tři centimetry menší než já, takže v botách na tenké podrážce mohla mít tak metr dvaasedmdesát, a nesla se s ovládanou uvolněnou grácií tanečnice. Byla naprosto úchvatná. Měla dlouhé světlé vlasy vzadu sepnuté do ohonu a ty nejmodřejší oči, jaké jsem kdy viděl. Pyšnila se postavou, za kterou by stálo za to umřít, a nad tím, jestli za ni mohly kvalitní geny nebo pravidelné důkladné cvičení, jsem nebádal a bylo mi to jedno. V tomhle případě šlo o výsledek, a ten byl úžasný.

Postavila svou skleničku na stolek, odtáhla židli naproti mně, posadila se a udělala si pohodlí. Hlavu sklonila lehce k levému rameni a hodnotila mě. Nepokusila se ani v nejmenším svoje počínání zakrýt. Začala od hlavy a sjížděla dolů až k desce stolu, přičemž očima pohybovala zleva doprava, jako by četla knihu.

„Co se vám honí hlavou?“ zeptala se.

„Honí se mi hlavou, že tu nejste na služební cestě.“

„Nýbrž?“

„Přemýšlím, proč jste tak strašně moc toužila dát se k policii.“

Tomu se usmála. „Protože táta byl policajt, jeho táta taky a ještě i jeho táta. Měla jsem se narodit jako kluk.“

„Snad už se přenesl přes zklamání,“ prohodil jsem.

„Je na mě velice pyšný.“ Znovu se na mě podívala. „Představovala jsem si vás jinak.“

„V jakém směru?“

„Ve vašem spisu jsem si přečetla, že je vám třiatřicet.“

„Vy na mě máte spis?“

Přikývla. „Mám.“

„Je mi třiatřicet.“

„Vypadáte starší. To dělají nejspíš ty vlasy. Na fotce, kterou ve složce máte, ještě nebyly bílé.“

„Za to může všechen stres a starosti.“

„Třeba by stačil sestříh a oholit se.“

„A nejspíš bych měl mít na sobě oblek a tmavé brýle. Vládní agent do morku kostí. To máte na mysli?“

„Něco takového.“

„Hatcher vás poslal, abyste se o mě starala?“

Maličko se zarazila. Odtrhla ode mě zrak, střelila očima doleva, klasický příznak, že zapojuje tu část mozku, kde se vytvářejí lži a polopravdy. „Ne tak docela,“ odpověděla.

„Tak proč jste tady?“

Její modré oči se znovu upřely do mých. „Ze zvědavosti. Hodně jsem o vás slyšela.“ Ironicky se ušklíbla. „Jefferson Winter, eso mezi americkými profily.“

„Jak jste věděla, že mě tu najdete?“

„Hatcher mi vyprávěl pár drsných zážitků z časů, které strávil v Quantiku. Na jejich základě jsem usoudila, že bar hotelu, ve kterém bydlíte, se jako místo, kde bych měla začít hledat, docela hodí.“

„Dobrý odhad.“

„To se mě ani nezeptáte na jméno?“

„Já už ho znám.“

Zdvihla obočí.

„Jste detektiv seržantka Sophie Templetonová,“ pravil jsem.

V jejím výrazu se dalo číst překvapení, rychle se však vzpamatovala a opět se ovládala, zase klidná a sebevědomá. Zaváhání bylo tak prchavé, že se vám mohlo jen zdát. Templetonová zjevně nepatřila k těm, kdo se nechají snadno vyvést z míry. Hatcher se o ní párkrát zmínil, takže nebylo nic těžkého to uhodnout.

Kývl jsem k její prázdné sklenici. „Dáte si ještě jednu?“

Templetonová zavrtěla hlavou. „Díky, nedám. Zítra mě čeká nabitý den.“

„Nezломím vás?“

„Můžete to zkusit, ale varuju vás – všechny kurzy sebeobrany jsem absolvovala s těmi nejlepšími výsledky.“

Její poznámka ve mně zažehla celou nálož zajímavých představ. „Nemyslel jsem to doslova.“

„A já jsem žertovala.“

Usmál jsem se a ona mi úsměv oplatila. Byl to nádherný úsměv, přelil se jí od úst k očím a zase zpátky.

„Vždyt' jste sotva přišla,“ začal jsem s přemlouváním.

„Ráno brzo vstávám. Už jsem měla být dávno doma. Zítra to bude záprah.“ Obrátila oči v sloup. „Ne že by to bylo něco výjimečného. Každý den máme záprah. Obzvláště teď.“

„Chytne ho.“

„Jste si tím nějak jistý.“

„Naprosto. O tom není nejmenších pochyb.“

„Jste opravdu tak dobrý, jak to líčí Hatcher?“

Sáhl jsem po sklence a lokl si. „A to je ten pravý důvod, proč jste při-

šla, vidíte? Tak jak to probíhalo? Shromáždili jste se všichni na služebně a tahali sirky?“

Templetonová se trochu napila, jen maličko usrkla, načež si zlehounce olízla rty. Jack Daniel's s colour, soudě podle vůně a barvy. „Nepřišla jsem si vás proklepnout, Wintere.“

Zvedl jsem obočí a nechal to bez odpovědi.

„Tak dobře, jsem tady, abych vás otukla. Ale jak jsem už uvedla prve, vede mě k tomu vlastní zvědavost. Hlášení nikomu podávat nebudu.“ Odmlčela se a nespouštěla ze mě ty své velké modré oči. „Dobrá vytáčka, mimochodem. Vyhnout se odpovědi tím, že mě zaženete do defenzivy.“

Z mé strany se jí dostalo jen pokrčení rameny a úsměvu. Prokoukla mě.

„Takže,“ chopila se opět slova. „Zpátky k mé otázce.“

„Na tu nedokážu odpovědět.“

„Nedokážete, nebo nechcete?“

„Nedokážu. Je to ošemetná otázka. Potíž tkví v tom, že nevím, co si o mně Hatcher myslí.“

„Tvrdí, že jste nejlepší profiler v branži.“

„V tom případě má pravdu. Jsem nejlepší.“

Templetonová se zasmála. „Moc skromnosti jste nepobral.“

„Skromnost s tím nijak nesouvisí. Seznámila jste se s mou vyšetřovací bilancí. Čísla mluví za všechno.“

„Jak víte, že jsem se seznámila s vaší bilancí?“

Znovu jsem zvedl obočí a nechal to bez odpovědi. Tentokrát byla řada na Templetonové, aby pokrčila rameny a usmála se. Podala mi přes stůl ruku, já ji uchopil a potřásl jsem si. Měla hebkou a teplou pokožku a pevný, přitom však ženský stisk. Bylo fajn, že necítila potřebu mě přetrumfnout.

Znovu vystříhla ten nádherný úsměv a poznamenala: „Ráda vás poznávám, Wintere. Dělat s vámi bude určitě zajímavá zkušenost.“

9

Templetonová se ztratila v hotelové hale a já zůstal v baru pohřížený v úvahách, co to u všech čertů mělo znamenat. Připadal jsem si, jako bych skládal zkoušku nebo absolvoval pohovor kvůli zaměstnání, jenže jsem netušil, k čemu to bylo dobré a proč. Chvilí jsem tam seděl, věnoval se svému drinku a přemítal o Templetonové. Možnost, že by mezi námi mohlo k něčemu dojít, jsem vyloučil už v okamžiku, kdy přicházela k mému stolu a stala se středem pozornosti všech mužů v lokálu, zadaných i svobodných.

Ne snad že bych se bránil, aby k něčemu došlo, pouze jsem uvažoval realisticky. Tím chci naznačit, že chlápci jako já nemají u žen typu Templetonové šanci. Kdybychom spolu studovali na vysoké škole, Templetonová by vedla tým roztleskávaček, kdežto já bych byl absolvent s červeným diplomem, na kterého padla povinnost pronést děkovný projev za celý ročník. Roztleskávačky se poohlížely po namakaných sportovcích, a ne po někom, kdo nedokáže počítat bez použití prstů nebo číst, aniž by přitom pohyboval rty. Tohle patří k zákonům, jimiž se řídí vesmír, nevyhnutelné pravidlo, jež zajišťuje, že všechno a každý zapadá na vyčleněné místo.

Hudba spustila už příliš nahlas, a tak jsem dopil a vydal se nahoru do pokoje. Moje apartmá v hotelu Cosmopolitan nebylo žádná sláva. Na stupnici Las Vegas by se vyškrábalo ke čtyřce. Mělo stejně fádni vybavení jako dolejší bar. Stěny byly bílé. Stejně tak ručníky i povlečení. Pohovka a křesla měly krémovou barvu. Bílé předložky a béžový koberec a černobílé fotografie v rámech na stěnách. Jako by v tom pokoji někdo všechny barvy vylouhoval.

Za uplynulých osmnáct měsíců od poprav se mi domovem staly hotelové pokoje, každý stejně neosobní jako tenhle. Pokaždé, když jsem